

Mariæ bebudelsesdag

Da sagde Maria:

Min sjæl ophøjer Herren,

og min ånd fryder sig over Gud, min frelser!

Han har set til sin ringe tjenerinde.

For herefter skal alle slægter prise mig salig,

thi den Mægtige har gjort store ting mod mig.

Helligt er hans navn,

og hans barmhjertighed mod dem, der frygter ham,

varer i slægt efter slægt.

Han har øvet vældige gerninger med sin arm,

splittet dem, der er hovmodige i deres hjertes tanker;

han har styrtet de mægtige fra tronen,

og han har ophøjet de ringe;

sultende har han mættet med gode gaver,

og rige har han sendt tomhændet bort.

Han har taget sig af sin tjener Israel

og husker på sin barmhjertighed

– som han tilsagde vore fædre –

mod Abraham og hans slægt til evig tid.

Luk. 1,46-55

Overgivet helt til Gud

Tanken

Mariæ bebudelsesdag er et afbræk i fastetidens forberedelse til påske. Nu er der ca. ni måneder til, at vi skal fejre Jesu fødsel. Det var jo ved undfangelsen, at Guds søn blev menneske. Vi møder her Maria efter englens besøg hos hende, og vi fornemmer, at hun har sundet sig lidt oven på englens besøg og budskabet om det, som skulle ske, og som var Guds vilje med hende. De mange strittende følelser, der må have fyldt Maria, synes nu at være erstattet af en tillidsfuld accept af Guds vilje med hende.

Maria synger: 'Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud min frelser.'

Maria virker afklaret med det, der skal ske med hende.

Troen

Johannes Møllehave fortæller om en mand, der erklærede, at 'min forstand hindrer mig i at tro'; hvortil hans kone udbrød: 'Jamen, det er da en meget lille forhindring, min kære.' Mange siger: Jamen det her med en jomfrufødsel, det er da umuligt. Det

kan jo ikke lade sig gøre. Og Maria er ikke naiv. Hun spørger jo også englen, hvordan det skal gå til, for hun har jo aldrig været sammen med nogen mand. At forklare, at Jesus er Guds søn med jomfrufødslen, svarer til at ville forklare noget vanskeligt med noget endnu vanskeligere. Vi tænker som manden, hvis forstand hindrede ham i at tro.

Der har da også været gjort utallige forsøg på at forklare jomfrufødslen ved at sige, at Jesus var Guds søn med Josef som hans far og Maria som hans mor. Men det er en farlig vej at begive sig ind på, for kvitter man først troen på Jesu fødsel ved Helligånden, ender man let med at kvitte troen på Jesus som Guds søn. Det viser sig nemlig, at 'jomfrufødslen er vor Herres navlestreng, og klipper man den over, falder troen på Guds søn også', som en har sagt. Vi kan ikke gøre andet end at lade beretningen om englens besøg hos Maria stå, som den står.

I stedet for at spekulere over, hvor umulig jomfrufødslen kan være for vores forstand, skal vi hellere gøre, som Maria gør: hun lader alle spekulationer være, og så hengiver hun sig helt og fuldt til Gud og siger: 'Min sjæl ophøjer Herren, og min ånd fryder sig over Gud min frelser'. Maria lovpriser Gud midt i alt det forvirrende og kaotiske.

Marias ja til Gud var ellers ikke omkostningsfrit. Det kræver ikke meget fantasi at forestille sig, hvordan rygterne er gået i landsbyen, og der er blevet hvisket og tisket: 'Tror I ikke, at Maria er gravid? Det ser sådan ud. Gad vide, hvem faren er?' Maria oplevede også, hvordan hendes dreng allerede som tolvårig lagde afstand til hende og Josef som sine forældre og nu knyttede sig mere og mere til Gud som sin sande far. Og hun oplevede, hvordan hendes søn blev pint og plaget, pisket og til sidst hængt op på et kors. Men Maria lader sig ikke skræmme af omkostningerne ved at gå ind under Guds vilje. Hun ved nok ikke helt, hvad rækkevidden af hendes ja til Gud betyder, men hun lader sig ikke skræmme af, at det ja vil betyde en total ændring af hendes liv. Hun tager Guds ord til sig og lader det bestemme over sit liv.

Sådan er den hellige jomfru et forbillede for os halvhjertede og feje kristne, som går i en stor bue uden om alle troens omkostninger og besværligheder. Alle vi, som gladelig lader Guds ord ligge til et mere belejligt tidspunkt, hvis vi har en anelse om, hvad det kan komme til at koste at sige ja til det – koste i familie, koste blandt venner og naboer. For slet ikke at tale om, hvad det vil komme til at koste hos mig selv, hvis jeg pludselig begynder at tage Guds ord alvorligt og begynder at leve efter det. Så er jeg nemlig ikke længere mit eget livs styrmand, men en anden har taget roret ud af mine hænder.

Hvad er mon kilden til Marias lovprisning af Gud? Hvad er hemmeligheden bag Marias stærke hengivenhed trods alle omkostninger? Måske er det hendes glæde ved at lovprise Gud, den glæde som springer ud af hendes lovsang? Mange kristne elsker

som Maria at lovprise Gud. Lovsang og tilbedelse har altid løftet mennesker op af de dybe huller, man ellers kan falde i. For når vi lovsynger og tilbeder Gud – midt i alle de bekymringer og det kaos, som vores liv nogle gange består af - løfter Gud os op, så vi ser på vores situation fra hans perspektiv. Samtidig er Marias lovsang en fantastisk model for vores lovsang. Maria fokuserer på Herren og hvad han har gjort og meget mindre på sig selv. Det er en af hemmelighederne bag åndsfuldt lovsang.

Udfordringen

Hvad tror du, der ville ske, hvis du sagde til Gud midt i dit livs kaos: ‘Se, jeg er Herrens tjener/tjenerinde. Lad det ske mig efter dit ord?’